

Šarūnė Baltrušaitienė

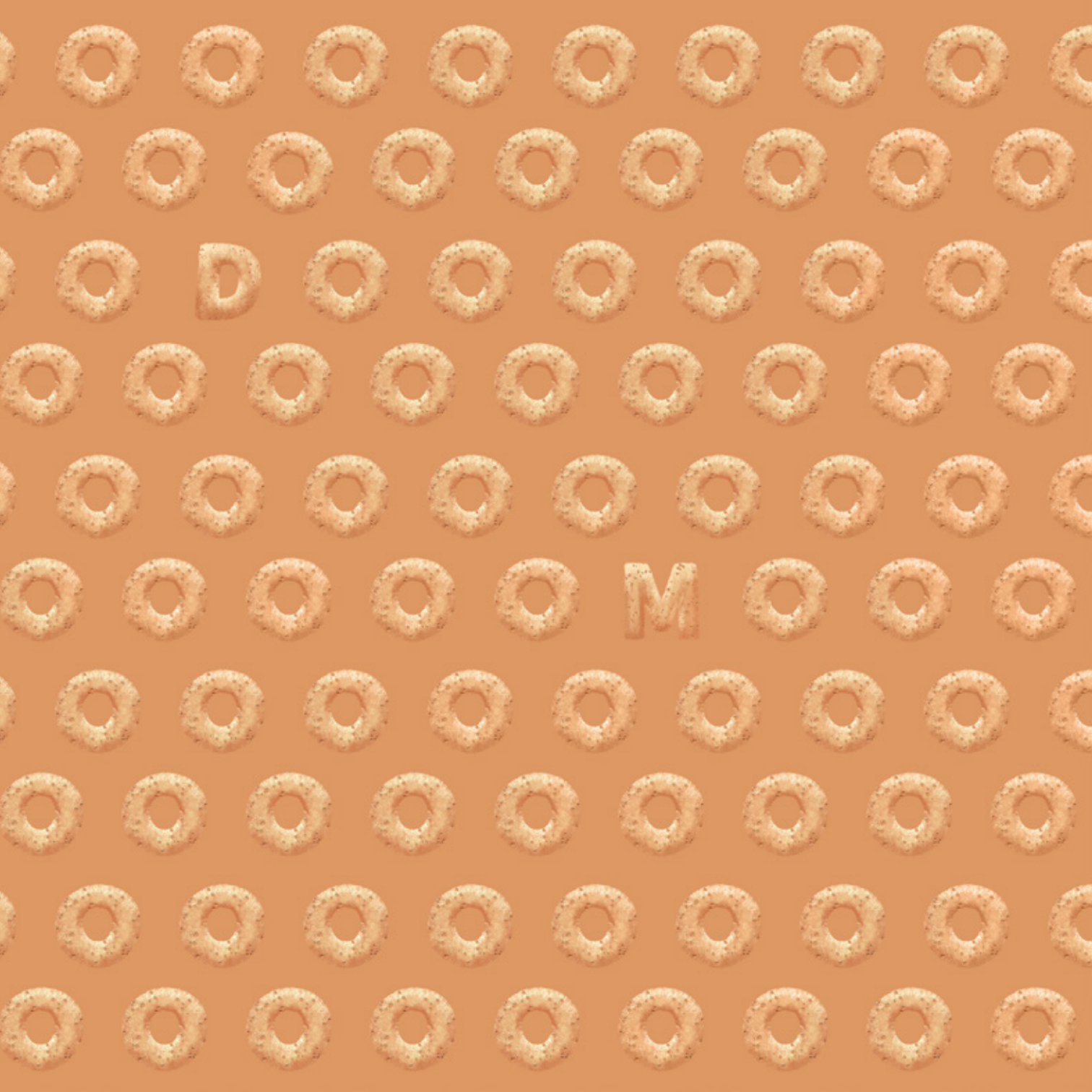

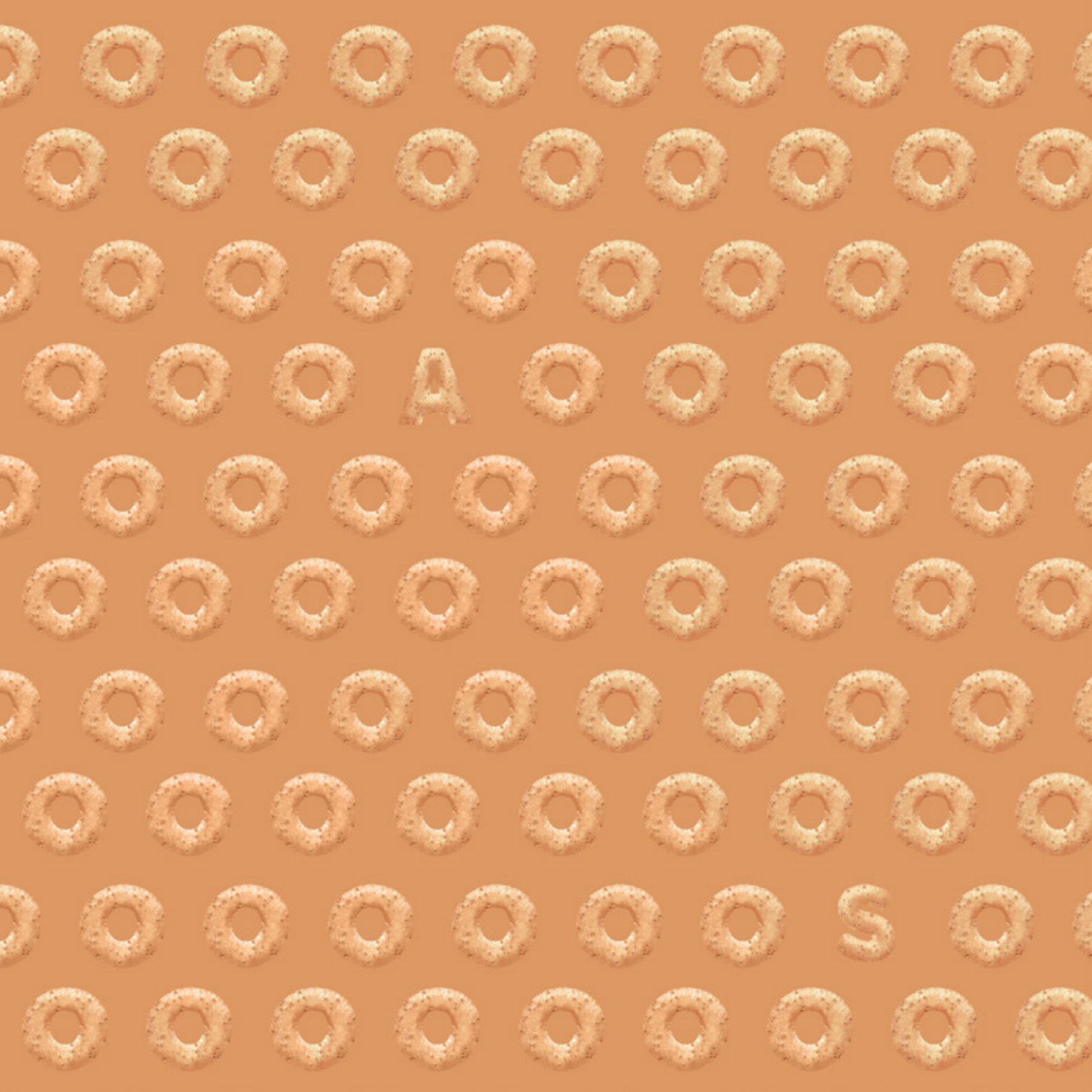
DOMAS

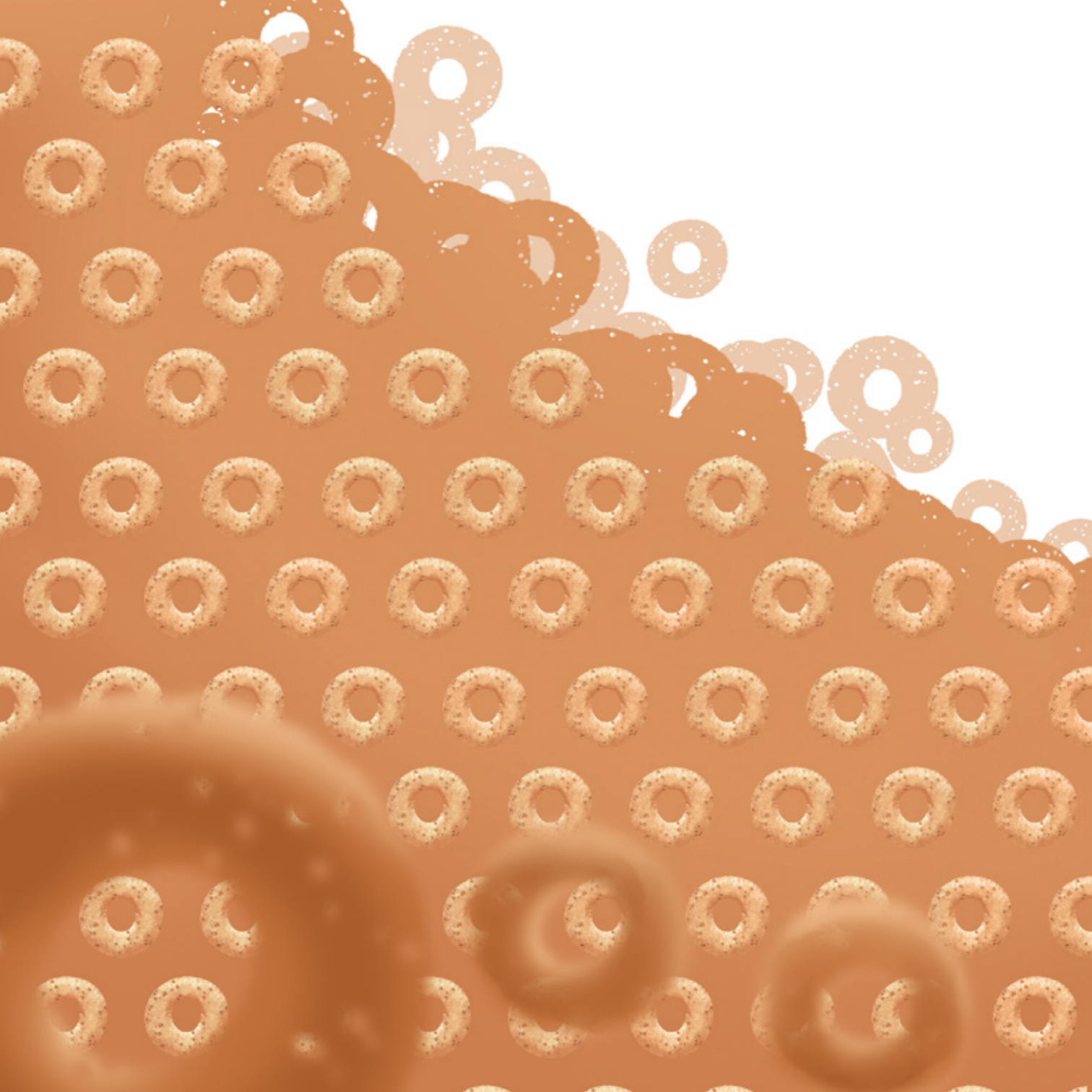
ir

HEROJŲ
PUSRYČIAI

ilustravo
Edgaras Straukas

DOMAS
ir
**HEROJU
PUSRYČIAI**

Sūnui Dominykui – mano gyvenimo herojui

Leidinio bibliografinė informacija
pateikiama Lietuvos nacionalinės
Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės
bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Šarūnė Baltrušaitienė, 2020

© Iliustracijos, Edgaras Straukas, 2020

© Leidykla „Nieko rimto“, 2020

ISBN 978-609-441-630-9

Šarūnė Baltrušaitienė

DOMAS

ir

**HEROJŲ
PUSRYČIAI**

Iliustravo Edgaras Straukas

Vilnius
2020

– Mama, tėti, ar šiandien jau penktadienis?! – anksti paryčiais atlapojęs miegamojo duris sušuko Domas.

– Taip, penktadienis, mažuti, bet dar labai anksti, – pro miegus sumurmėjo mama, o tėtis apsivertė ant kito šono. – Dar eik pasnausti.

– Nėra kada miegoti, – nė girdėt nenorėjo vaikas. – Reikia keltis ir ruoštis. Negi pamiršot? Šiandien važiuojam prie ežero! – ir jis nedeldamas atitraukė miegamojo užuolaidą. Pro langą matėsi tik vos vos pradėjęs rausti dangus, pranašaujantis saulėtą dieną.

Taip, pagaliau atėjo vasara! Žinoma, smagu žiemą važinėti rogutėmis ar voliotis sniege, tačiau su vasaros džiaugsmis – nepalyginsi. Ypač jei kalbama apie savaitgalį prie ežero!

Nuo pat ryto Domas spirgėte spirgėjo: vos prisėdęs pasijusdavo lyg ant skruzdėlyno, o kojos visą dieną buvo pasiruošusios lėkti į sodybą, kuri vasaros savaitgaliais tapdavo antraisiais visos šeimos namais.

Po ilgos ilgos dienos darželyje galiausiai atėjo vakaras, o tiksliau – prasidėjo savaitgalis! Sėdę į automobilį ir palikę namus jie pasuko sodybos link. Pravažiavę gulbių ir žuvų tvenkinį, tris vėjo malūnus ir linksmujų kalnelių atkarpą, pagaliau pasiekė kelionės tikslą.

Išlipęs iš automobilio Domas ėmėsi veiklos – apžiūrėjo pažįstamas vietas, patikrino svarbiausius dalykus: ar neišsikraustė kaimynas Jonas, ar nenuseko ežeras, ar lieptelis, nuo kurio taip smagu šokinėti į vandenį, vis dar toks pat tvirtas, ar neprakiuro per žiemą valtys, ar kitapus ežero tebėra troba tos močiutės, iš kurios ne tik kiaušinių gali nusipirkti, bet ir pasivaišinti saldainiais...

Paskui kartu su tėčiu ir tėvuku pritempė sausų per žiemą vėjo prilaužytų šakų ir padėjo sukrauti laužą, o vėliau jį visą vakarą kurstyti. Jautėsi beveik suaugęs, galėdamas kartu su vyrais užsiimti tokiu svarbiu reikalu.

– Domuk, regis, metas ruoštis miegot. Jau gerokai po devintos, – tarė močiutė, žvilgtelėjusi į laikrodį.

– Svarbu, kad mama su tėčiu to dar nežino. Tai mes jiems ir nesakykim, gerai? – gudriai šyptelėjo berniukas.

Tačiau greitai ir mama pasižiūrėjo į laikrodį.

– Mamyte, ar paskaitysi man knygą? – jau suėjus visiems į vidų ir pradėjus ruoštis miegui paklausė berniukas.

– Paskaitysiu, jei tik kurią nors pasiėmei.

– Žinoma, pasiėmiau. Pačią mėgstamiausią! – be savo katino Leo ir knygos apie herojus Domas niekur nekėlė kojos. Šioje knygoje buvo rašoma apie dvylika šaunių herojų, o labiausiai jis mėgo istorijas apie Gudrųjį Barzdylą, Greitasklandį Vėjažmogį ir Smaguųjį Stipriarankį. Domas labai norėjo turėti kiekvieno jų ypatingųjų galių.

– Močiute, paruošk man rytoj pelytės pusryčių, – tyliai paprašė berniukas.

Mama niekada nepirkdavo nei pūstų saldžių kviečių, kuriuos Domas vadindavo pelytės pusryčiais, nei kitokių sausų pusryčių. Bet juk jie tokie skanūs! Mama įsitikinusi, kad viskas, kas Domui skanu, yra baisiai nesveika. Užtat abi močiutės anūką mielai palepindavo. Viena močiutė visuomet ateidama atnešdavo jo mėgstamo šakočio, o kita – lyg netyčia į sodybą atsiveždavo pelytės pusryčių.

– Na, jei duosi pamiegoti bent iki septintos ryto, pelytės pusryčių tikrai gausi, – nusijuokė močiutė.

– Kažin ar bent vienas iš tavo herojų rytą pradeda nuo pelytės pusryčių, – nugirdusi jų pokalbį šyptelėjo mama.

– O gal ir pradeda, – nesutiko Domas. – Juk to niekas nežino. O jeigu nežino, tai visko gali būti!

Tėtis ir tėvukas į pokalbį nesikišo – jie labiausiai mėgo lašinius.

Kai Domas prabudo, saulė jau švietė, o elektroninis laikrodis rodė po septynių penkias.

„Puiku, pelytės pusryčių tikrai nusipelniau“, – nudžiugo vaikas ir stryktelėjo iš lovos. Tačiau kaip jis nustebo, kai namie nerado nė vieno iš suaugusiųjų! „Še tau, kad nori, – pyktelėjo. – Man liepia miegoti, o patys kažkur pradingsta nuo pat ryto!“ Virtuvėje pamatė dubenėlį sausų pusryčių, tačiau pieno šalia nebuvo. „Viskas aišku! Išlėkė į kaimą šviežio pieno, – nusprendė. – Cha, jie važiuoja keliu, kuris suka aplinkui. O aš drošiu per mišką ir ten būsiu greičiau už juos. Tai išsižios mane pamatę!“ – nutarė berniukas. Tada apsilvilko savo mėgstamiausią džemperį su kovotojais, išsoko į greituosius sportbačius ir nė neuždaręs durų nukūrė miško link.

Pasiekęs mišką sulėtino žingsnį – vis tiek nueis pirmas. Žingsniuoti spyglių nuklotu takeliu buvo išties smagu – saulė jau buvo prabudusi, tad savo spinduliais kėlė iš miego visa, kas gyva: skleidėsi gėlės, krykštavo paukščiai, į nesibaigiančius dienos darbus kibo skruzdėlės. Eidamas Domas vis žvalgėsi aplinkui – keista, bet miškas atrodė kažkoks nesavas, lyg pasikeitęs. „Hm, matyt, per žiemą primiršau, kaip čia viskas atrodo. O gal ir iš tiesų per laiką jis pasikeitė – aš juk gerokai paaugau ir esu visai nebe toks, koks buvau pernai“, – svarstė vaikas.

Netrukus priėjo dar niekad nematyta kryžkelė. „Kuo toliau, tuo keisčiau. Čia dar tikrai nesu buvęs, net ir su tėvais“, – pamanė sau. Žvilgtelėjęs į kairę, išvydo kažką atskubant kitu miško keliuku. Tai buvo kresnas žmogeliukas, kuris artėjo švilpaudamas linksmą melodiją. Domas įsižiūrėjo geriau. „Negali būti!“ – nepatikėjo savo akimis.

Dar po kelių akimirkų neliko nė mažiausios abejonės – tai buvo Gudrusis Barzdyla!

GUORUSIS BARZOYLA

Labiausiai nemėgsta

Nuobodų ir skraidyti lėktuvais.

Mėgstamiausias valgis

**Afrikos genčių
herojų makalainė.**

Mėgstamiausias posakis

**Tyla – gera byla, bet linksmas
pokštas – dar geriau!**

Svajoja

**Išmokti hipopotamų kalbą,
bet jie gyvena labai toli.**

lįskirtinęs savybęs

**Moka kalbęti ne tik ųmonių, bet ir varnų,
voverių, karkvabalių ir sliekų kalbomis.
Niekada nesiskiria su savo kepure
ir niekas neųino kodęl.**

Labiausiai mėgsta

**Geras knygas
ir linksmus pokštus.**

Domas su tėveliais vasaroja sodyboje ir netikėtai susitinka visus mėgstamiausius herojus iš knygos – Gudrųjį Barzdylą, Greitasklandį Vėjažmogį ir Smaguųjį Stipriarankį. Pabendravęs su jais ir kartu patyręs nuotykių berniukas sužino, koks svarbus dienos valgis yra pusryčiai ir kad jo pamėgti šaunieji herojai gardžiuojasi visai ne saldumynais. Knygos gale yra dešimt linksmų ir tikriems herojams tinkamų pusryčių receptų, pagal kuriuos bus smagu gaminti drauge.

Tai jau trečioji Šarūnės Baltrušaitienės knyga vaikams. Ankstesnius rašytojos kūrinius „Kariesas, Ėduonis ir Domo dantukai“ bei „Kaip zuikis jausmus pažino“ jau pamėgo mažieji skaitytojai ir jų tėveliai. Knygą nuotaikingai iliustravo dailininkas Edgaras Straukas.

Redaktorė Giedrė Kmitienė

Korektorius Vainius Bakas

Maketavo Miglė Dilytė

Tiražas 3000 egz.

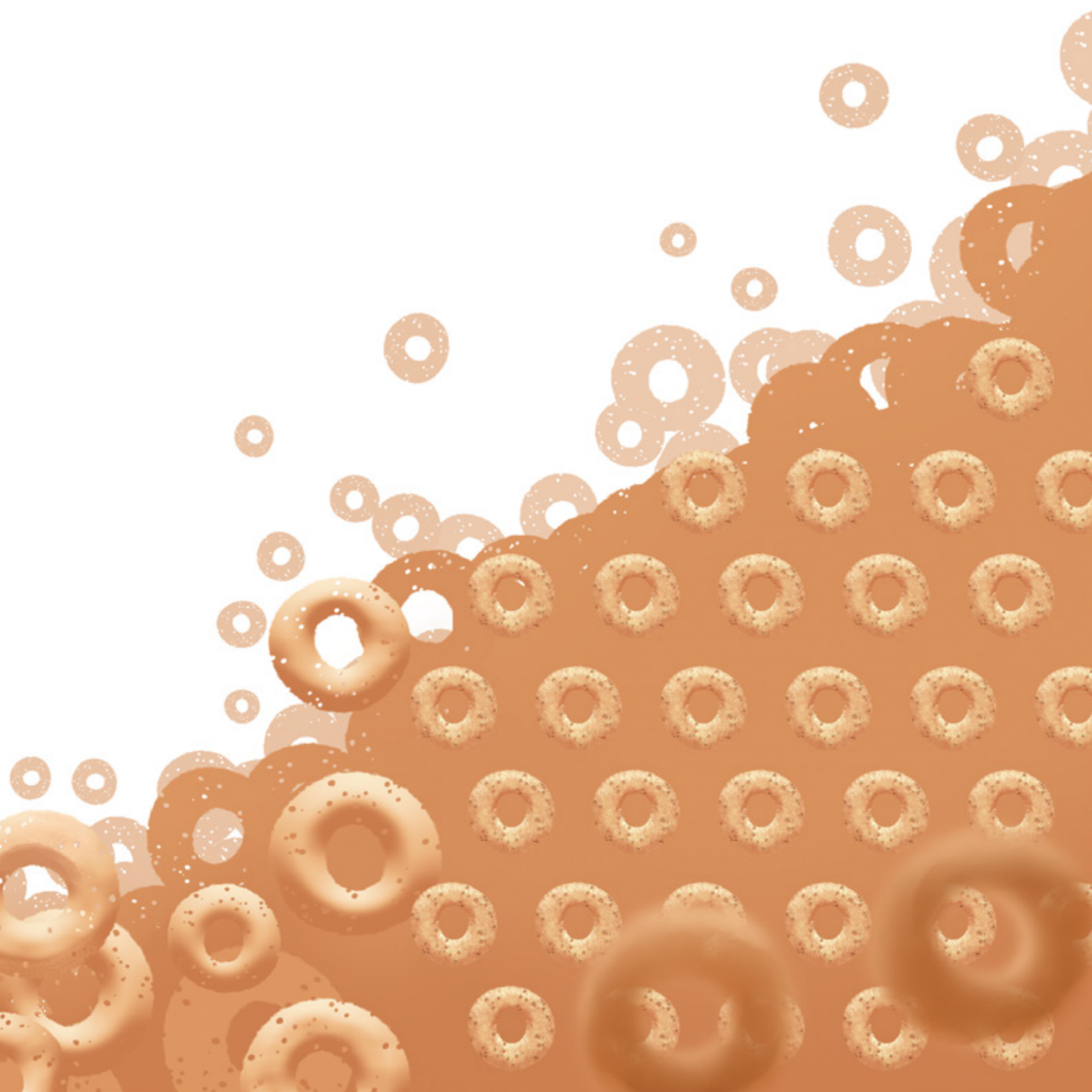
Išleido leidykla „Niekorimto“

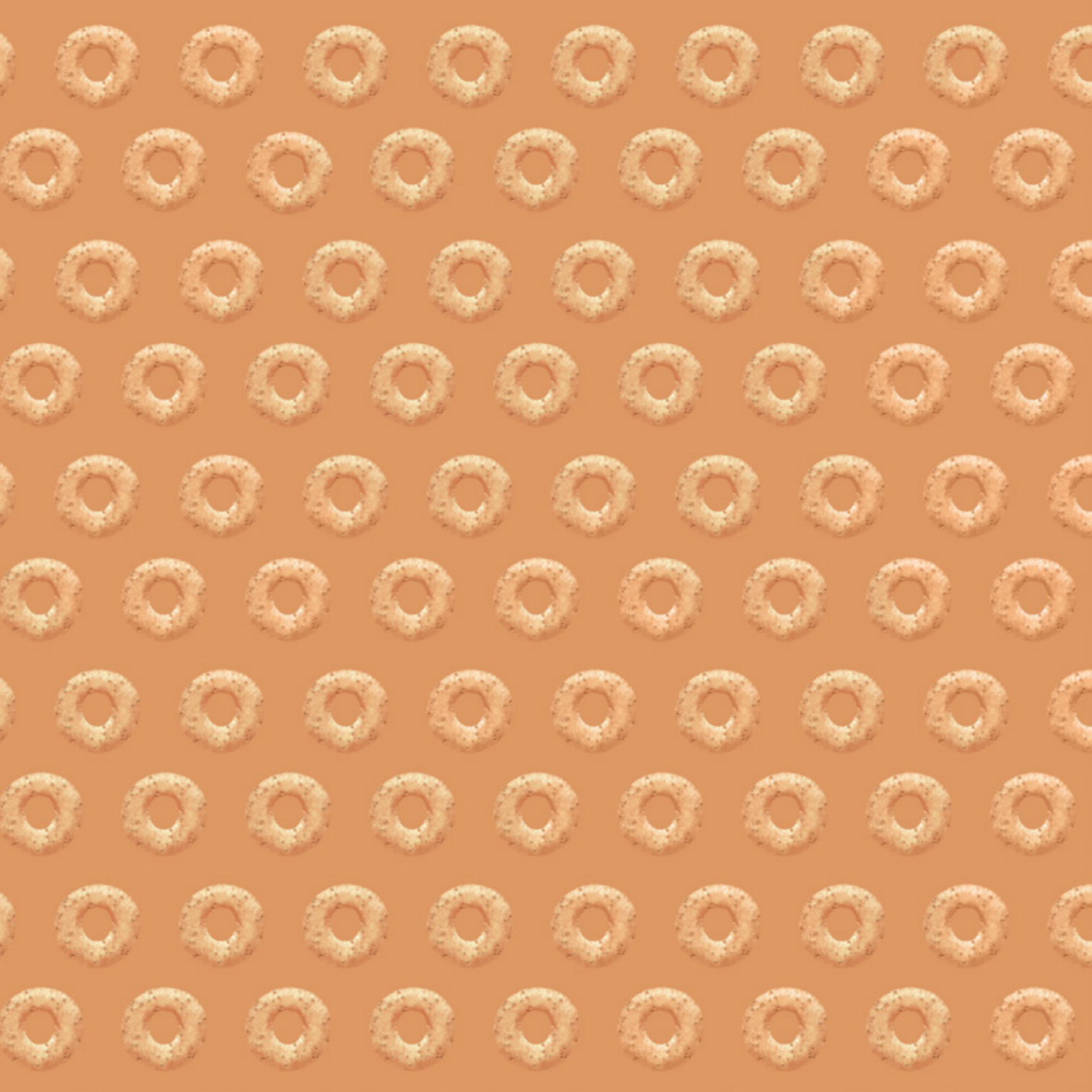
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

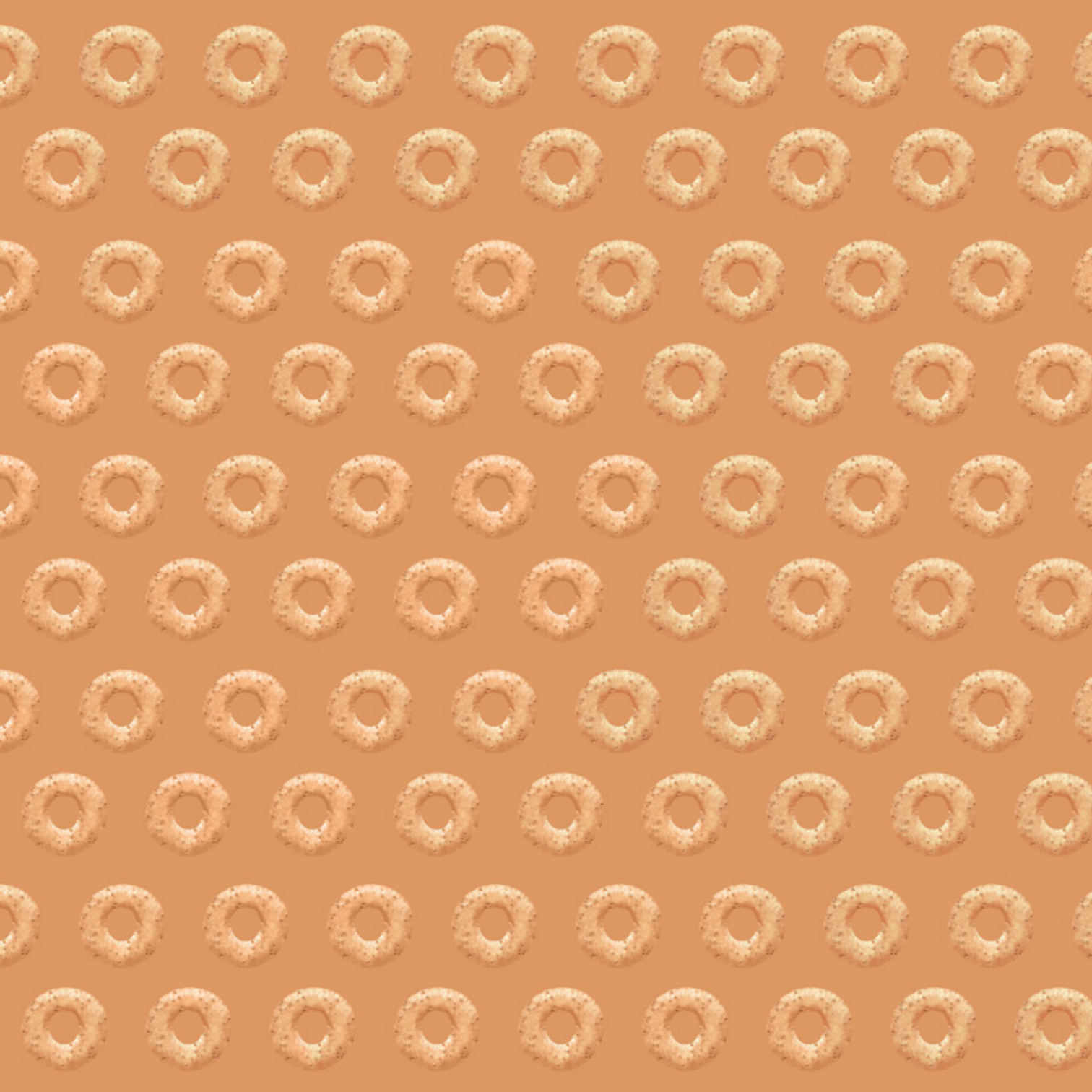
www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

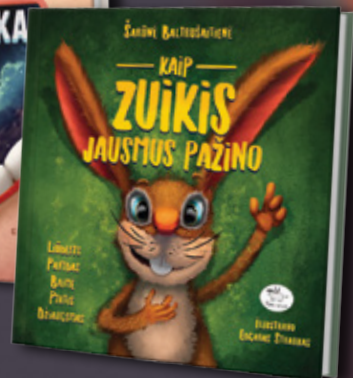

Mama įsitikinusi, kad viskas, kas Domui
skanu, yra nesveika. Ir saldainiai, ir ledai,
ir traškučiai, ir net pelytės pusryčiai!
O koks gi rytas be pelytės pusryčių – saldžių
dribsnių su pienu?

Vis dėlto vienas rytas prasideda kitaip...
Domas dar nežino, kad jam pavyks
sutikti pačius mėgstamiausius herojus!
Kažin, ką stipriausi, šauniausi ir gudriausi
superherojai valgo pusryčiams?

Knygos gale rasite net dešimt pusryčių
receptų tikriems herojams!

Kitos autorės knygos:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-630-9

9 786094 416309